

**[Socialministeren.]**

Som jeg har sagt, kan regeringen ikke gå ind for de stillede ændringsforslag, og jeg skal opfordre folketinget til at stemme for regeringens lovforslag som helhed.

**Glistrup (FP):**

Hvis ministeren tænkte sagen nøjere igenem, ville hun vist komme til det resultat, at fremskridtspartiet selv efter hendes formening for en gangs skyld må have fundet noget, der var logisk; det kan ikke være rigtigt, at det er inkonsekvent, som ministeren bebrejdede os det. Det er helt rigtigt, som ministeren sagde, at vi opfatter hendes forslag som udtryk for, at de mennesker, der bliver omfattet af det, får samfundets kassationsstempel, er færdige, det er det, samfundet siger til dem, når det fører dem ind under denne lovgivning. Men så er det umenneskeligt over for de pågældende at sige: Så kan I sidde i dødens forgård i to år, og når så de to år er gået, vil I ikke engang kunne få de beløb, der nu er tilkendt jer. Hvis man opfatter det her som en kassation af mennesker – og det er det, det er – så må det også være rigtigt at sige, at de pågældende i hvert fald er sikret til deres dages ende med en hjælp fra samfundets side; derfor er der fuldstændig logik og konsekvens i det ændringsforslag, fremskridtspartiet har stillet.

**Karen Thurøe Hansen (KF):**

Jeg har allerede argumenteret for, hvorfor vi ikke kan stemme for denne tidsbegrænsning, men jeg vil gerne stille socialministeren det spørgsmål: Mener socialministeren, at man, såfremt der overhovedet skulle være muligheder for det, uanset om man har søgt folkepension fra det 55. år, ikke skal kunne vende tilbage, hvis der skulle være en chance for at vende tilbage til arbejdsmarkedet?

**Tove Jørgensen (DKP):**

Ministeren taler stadig væk om, at ægtefællens indtægt kun vil få betydning ved tildelingen af pension. Ja men det vil også sige, at man kan risikere, at der er mennesker, der bliver smidt ud af arbejdsmarkedet og så ikke vil kunne få en rød øre, men simpelt hen skal være tvunget til at leve af ægtefællens indtægt.

Vi har i udvalget haft besøg af deputationer. Bl. a. var der en mand på 50 år, der havde en

8-årig datter. Han sagde: Hvis jeg bliver førtidspensioneret som 55-årig, hvad skal vi så leve af, hvad skal mit barn uddannes for? Det er de problemer, der er.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om man slet ikke taler sammen i regeringen, om man f. eks. ikke taler med arbejdsministeren. Det var måske en helt anden løsning, der skulle til, en ophævelse af 26 ugers reglen, og ikke denne elendige lovgivning, som den vil være, i hvert fald hvis ydelserne ikke kommer op på niveau med arbejdsløshedsunderstøttelsen. Vi kan simpelt hen ikke være med til, at man i den grad vil kassere mennesker – dér er jeg enig med hr. Glistrup, det er nok en af de få ting, jeg er enig med ham i – det er en kassationslov og intet andet.

**Socialministeren (Eva Gredal):**

Jeg kan sige til fru Karen Thurøe Hansen, at hvis et menneske får tilkendt førtidspension og senere får et arbejde, synes jeg, det er særdeles rimeligt, at vedkommende går i arbejde; man har ikke fået tilkendt pensionen for tid og evighed. En af begrundelserne for, at vi har en 2 års begrænsning, er bl. a., at man til stadighed skal søge at holde dette menneske i kontakt med arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

**Tove Jørgensen (DKP):**

Jeg vil stadig væk gerne høre ministerens svar på, om ikke en ophævelse af 26 ugers reglen ville give de mennesker, der falder for 26 ugers reglen, en større ydelse end den, de vil få ved at gå over på bistandshjælp og eventuelt førtidspension. Det vil sige, at det er den vej, man skulle gå, hvis man skulle løse de menneskers problemer og ikke komme her og sige, at det bare drejer sig om at hjælpe nogle mennesker, der ikke kunne få nogen anden form for hjælp; det er bare et spørgsmål om at lave reglerne om.

Hermed sluttede forhandlingen.

**Ændringsforslag nr. 1**

forkastedes med 110 stemmer mod 49; 5 medlemmer stemte hverken for eller imod.

**Ændringsforslag nr. 2**

forkastedes med 146 stemmer mod 19.